

Adni és kapni - folyamatos önfejlesztéssel

Nagy Kálmán

Végzettsége: ELTE TTK fizika szakos középiskolai tanár; BME Közoktatási Vezető Szak. Közoktatási szakértő, szakterülete: tanügyigazgatás, szervezet- és minőségfejlesztés, intézményértékelés, pedagógus-minősítés.

A kollégiummal munkakapcsolatban töltött időszak: a kezdetektől napjainkig.

A munkakapcsolat jellege: közoktatási szakértőként vett részt a kollégiumi szervezet fejlesztésében; konferenciák vendégelőadójaként többször járt intézményünkben; a kollégiumunkban megrendezett országos pedagógiai fejlesztő projektek szakmai szervezője volt több alkalommal.

Jelenleg: a Székesfehérvári József Attila Középiskolai Kollégium igazgatója.

Nem csak nekünk, embereknek, hanem a szervezeteknek, így a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégiumnak is jól értelmezhető az életciklusa és ezen belül az eddigi működésének jellemzői. Fontos egy szervezet számára – mint ahogyan egy ember számára is nagyon meghatározó – hogy létezésének különböző szakaszaiban hogyan tud megfelelni a környezetének.

A szolnoki kollégiumot több évtizede ismerem és megtapasztaltam, hogy számára mindig fontos volt a megfelelni akarás. Mindig tudni akarta, vajon mitől lesz jó és még jobb, mikor mit kell, mit érdemes tennie annak érdekében, hogy folyamatosan pozitív példaként lehessen jelen a magyar köznevelés palettáján. Ehhez a szervezeti szemlélethez, a kialakításához és működtetéséhez, valamint állandó fejlesztéséhez egy elkötelezett vezető kellett, aki képes volt mindig a megfelelő sebességfokozatba tenni a szervezetet, mint motort, és a megfelelő irányba állítani a kormányt.

1990-ben Budapesten, a Városliget fasor 10-ben találkoztam egy fiatal kollégiumi kollégával, aki Szolnokról jött, míg én Székesfehérvárról. Mintegy 50-en lehattünk jelen az akkori Pedagógus Szakszervezet dísztermében, ahol megalakítottuk a csaknem három évtizeden át országos

jelentőséggel bíró Kollégiumi Szövetséget. Innen datálódik a szolnoki kollégiummal való kapcsolatam és az a motiváció is, amiért a jelen írásra vállalkoztam. Ez pedig nem más, mint az, hogy érzek magamban annyi információt a szolnokiakról, hogy annak alapján hitelesen visszaigazolhatok néhány jellemzőt a kollégium életeciklusát illetően. Arra vonatkozóan próbálok meg válaszolni, hogy

- vajon a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégium „megfelelően” tette-e a dolgát az elmúlt 25 évben?
- vajon működési paramétereit képes volt-e folyamatosan úgy szabályozni, hogy elégedett legyen vele a „világ”?
- vajon kutatta-e, kereste-e, hogy önmagán van-e javítani való, ha van, akkor az micsoda és hogyan tudja megváltoztatni?
- valamint törekedett-e arra, hogy a kialakított kedvezőbb működési jellemzőket fenntartsa, akármilyen nehezek is a körülmények?

Csak impresszióimat osztom meg a szolnoki kollégiumról, a „közös 25 évről”, de valamennyi emlékképem egy irányba mutat, s ez nem más, mint az emberi kapcsolatok meghatározó alkotó ereje.

A '90-es években gyorsvonati sebességgel indult be a kollégiumi mozgalom országos szakmaiságának megfogalmazása. A Kollégiumi Szövetség tagjai hatalmas lelkesedéssel építették ki az országos hálózatot. Megyei elnökként tagja lettem a vezetőségnek és vállaltam, hogy együtt fejlődök mindazokkal, akik fontosnak vélték a kollégiumpedagógiát, a kollégiumi élet átgondolt és adaptív módon történő szakmai alapokra helyezését, a jogszerű és a szakszerű szervezeti működtetést. Így gyakran volt alkalmam más intézményekbe utazni, tanulni, felkészülni és a megszerzett tudást továbbadni. Egy idő után azt láttam, hogy ebben a szakmai forrásban néhány személy, s ennek szoros következményeként néhány szervezet gyakran a felszínre kerül és érzékelhető teljesítményt ad át a környezetének. Ilyen volt a szolnoki kollégium vezetője és az általa képviselt szervezet is. *Jusztin Laci* (engedtessek meg ismeretségünk okán a személyesebb névhasználat) ott volt minden szakmai fórumon, minden fontosabb összejövetelen, ahol lehetett valamit tanulni, tenni a saját intézményünkért. Ismeretségünk közös nevezője az önzetlen tenni akarás volt. A Kollégiumi Szövetség vezetőségi tagjaiként gyakran találkoztunk, gyakran váltottunk gondolatokat és mindketten intézményvezetőként a saját szervezetünk szakmaiságának növelésén dolgoztunk. A szolnoki kollégium tehát „tette a dolgát” – hogy az első kérdésre válaszoljak. Kialakultak a kollégiumi

feltételek, kiépült egy értelmes és célszerű szervezeti rend, otthont és színes pedagógiai környezetet adott a szolnoki kollégistáknak. De egy szervezet sosem lehet nyugodt, sosem ülhet a babérajain, sosem hiheti, hogy „minden készen van”, mert a külvilág folyamatos változtatási kényszert eredményez.

Emlékszem, amikor 25 évvel ezelőtt megszólított Laci és elmondta: össze kívánják vonni a szolnoki kollégiumokat. Most, amikor végre minden a helyén, jó a csapat és halad a szekér... Mi legyen a jó taktika? Milyen stratégiát érdemes képviselni? Milyen jövőképet kell formálni? Ezen gondolatok mentén beszélgettünk. Meghatározó kollégiumi szakember, mértékadó gondolkodó volt már ezekben az években is *dr. Benedek István – Benedek Tanár Úr*, nyugodtan írhatom így, hiszen sokan ismerjük –, a magyar kollégiumpedagógiai szakma és a vezetélmélet meghatározó alakja. A szolnoki kollégium nem bízta a sorsát a véletlenre, kérte *Benedek Tanár Úr* segítségét is. Elemezni, opciókat felvázolni, kockázatokat mérlegelni... aztán *Jusztin Laci* vezetésével a szolnoki kollégiumok az egyetlen vállalható jövő útjára léptek, egy szervezeti rendbe tömörültek.

Kicsiny részt vállaltam akkor én is a feladatokból és a szervezetépítés megkönnyítése okán volt lehetőségem a kollégium nagy tantestületével több alkalommal is együtt gondolkodni. Érdekes volt kívülről látni, ahogy a kisebb szervezetek összeolvadtak egy nagy egységgé. Igazgató úr jól látta, hogy legfontosabb az átalakulás során a belső béke viszonylagos fenntartása, ennek érdekében a lépésről lépésre történő egyesülés. Igen nagy szerepet szánt a szervezeti struktúra kialakításának, illetve a középvezetők – tagintézmény-vezetők – személyének, valamint a teljes vezetés belső egységének. Személyes élményem kötődik ehhez a szervezeti stádiumhoz, ugyanis volt szerencsém egy hétvégét együtt tölteni Noszvajon a kollégium vezetőségével. Elszigetelődtünk a világ zajától és közösen átéltünk egy vezetői/vezetőségi önképzést, a közös nevező keresését, emberi kapcsolatok feltárását és összecsiszolódást. Láttam a szolnoki kollégium vezetőinek céltudatosságát, elköteleződését, láttam a tenni akarást és láttam azt a szakmai alázatot, amely megalapozta a garantáltan sikeres évtizedeket. És láttam a legfontosabbat: az emberi kapcsolatok erejét, egymás elfogadását, tiszteletét és szeretetét. Láttam a másik sikerességének akarását, láttam az együttműködésre való önzetlen szándékot. Élesen él bennem ma is az emlék, amikor egy bárgyúnak tűnő szervezetfejlesztő játék során milyen őszinte odaadással és egy emberként akarták sikerre vinni a feladatokat. Talán emlékeznek még a résztvevők arra, milyen igyekezettel építették a kis csapatok a karton-hidat, hogy a tervezéstől a kivitelezésig elérjünk abba az állapotba, hogy a HÍD összekössön bennünket – és sikerült! És az ottani jelképes híd

a szervezetfejlesztés során nagyon-nagyon megszilárdult. Csak egy igen erős és biztos szakmai együttműködés mellett merhetett belevágni a szolnoki kollégium olyan országos jelentőségű programokba, melyekből egy is elég nagy kihívást jelentett. Az alapfeladatokon túl számos projektben is elindultak, bátran nyitottak minden megjelenő kollégiumi lehetőség felé, miközben élen jártak abban, hogy saját szervezetük minőségi működését kontroll alatt tartásuk, fejlesszék.

Egyik ilyen nagy jelentőségű, az iskolák, óvodák és a kollégiumok számára is hasznos fejlesztő projekt volt a Junior Önfelkészítő Program. A szolnoki kollégium, mint korábban már említettem, a szakmai forrongás középpontjában tartotta magát. Mindig volt szabad vegyértékük arra, hogy kapcsolódjanak külső partnerekhez, szövögessék azt a kapcsolati hálót, amely számos tapasztalatot, tudáselemet csepegtetett vagy zúdított rá a szervezetre. Ezzel a mentalitással és tenni akarással lett tagja a kollégium az Önfelkészítő Iskolák Egyesületének, ahol közeli kapcsolatba kerülhettem az ország nyolc csatlakozó intézményével, köztük a kiemelkedő aktivitást mutató szolnokiakkal.

Az ezredforduló legelején az oktatáspolitikai zászlajára tűzte a pedagógiai munka minőségének fontosságát, a szabályozott, célirányos szervezetfejlesztést. A versenyszférában már régóta meghonosodott minőség alapú szervezeti irányítás bekapogtatott a közoktatásba is. Jogszabályi szinten megjelent az „intézményi minőségirányítás program” kifejezés, amelyet konkrét dokumentum és szervezeti működés szintjén be kellett emelni minden iskola, óvoda és kollégium mindennapjaiba. Akkor még senki nem tudta, hogyan is kezdjen hozzá ehhez a feladathoz. A fentebb említett, alapvetően innovációs célokkal megalakult Önfelkészítő Iskolák Egyesülete gondolt egy nagyot és bevállalta az oktatásirányítás (Oktatási Minisztérium) megbízásából azt, hogy tagintézményeinek (mintegy 120 iskola, 2-3 óvoda és nyolc kollégium) segítségével adaptálja a jogszabályt, kidolgozza az intézményi minőségi szemlélet dokumentációit, eljárásrendjeit. Ezzel segítséget, mintát, példát adva az erre nyitott és fogékony intézményeknek. Az ügy mellé állt egy szegedi, nagy tapasztalattal rendelkező pedagógusképző-fejlesztő cég (Qualitas – Cseh Györgyi és segítő csapata), és sok ismert kutató, egyetemi, tanár, szervezeti vezető. Hogy érzékeltessem az előadók sokszínűségét, példaként említem *prof. dr. Csapó Benőt, L. Stipkovics Erikát, vagy Geszti Pétert*, aki szintén vállalt feladatot ebben a lendületes folyamatban. Jómagam az egyesület akkori titkáraként *dr. Kovács Géza és Árendás Péter* szervezeti vezetőikkel karöltve nagy elánal helyet kerestünk az ország valamely pontján egy több hetes bentlakásos önképzéshez, „gondolkodó-alkotó-fejlesztő” szellemi munkához. Terveink szerint a leginnovatívabb nevelési-oktatási

intézmények 2-3 fős csapatait vártuk, akik nyugodt körülmények között egy nagyon igényes, az ország valamennyi közoktatási intézménye számára praktikusán használható produktumot tudnak létrehozni. Mivel már jól ismertem a *Jusztin Laci* által vezetett nagy szervezet mutatóit, fizikai környezetét és azt a humán potenciált, amit az intézmény birtokolt, megkerestük a felkéréssel. Nagy örömünkre és megkönnyebbülésünkre a szolnoki kollégium igent mondott és elvállalta azt a szervezetpróbáló feladatot, hogy az ország akkori, szakmailag talán legnyitottabb 200 pedagógusának „ágyat, asztalt, vacsorát” (Benedek 2003.), de legfőképpen szakmai környezetet adjon. Gondoljunk bele: volt egy bátor kollégium (és nem iskola!) az országban, amely döntött: kinyitja kapuit és vállalja, hogy 200 dolgozni, alkotni akaró, speciális kívánságokkal előálló, többségében intézményvezetőkől, vezető tanárokból álló sokaságnak, a gondolatok ébresztésére vállalkozó országosan elismert szakembereknek szakmai terepet ad a fejlesztő munkához.

Ebben a vállalásban óriási kockázat volt, de sikerült! Fantasztikus napok, hetek voltak. Most is libabőrös leszek, amikor felidézem magamban azt az önzetlen, emberileg maximális vendégszeretetet, amit Szolnokon kaptunk. Reggeltől estig feszített szakmai programok, plenáris képzések és kiscsoportos workshopok váltogatták egymást. Esténként pedig tartalmas események, játékok, beszélgetések zajlottak, biztosítva a kreatív gondolatok felszabadulását. És közben a házigazdákra a logisztika zökkenőmentes megoldása nehezedett – az infrastruktúra, a mindig működő technikai háttér, termek, eszközök biztosítása, stb. –, a 200 ember elszállásolása, étkezésének minőségi megoldása. Az állandó segítő attitűddel jelen lévő kollégiumi dolgozók, pedagógusok felnőttek a feladathoz és mindenben segítették a munkát. A körülmények lehetővé tették, hogy végül megszülethetett a végtermék is, amire akkor és ott vállalkoztunk. Kidolgoztuk és közkinccsé tettük az ország valamennyi oktatási-nevelési intézménye részére a MIP és az ÖMIP alapjait képező mintákat és legfőképp azt a sok-sok közösen szerzett és később megosztott tapasztalatot, amit ott, Szolnokon gyűjthettünk. Mindezt felejthetetlenül kellemes miliőben, oldott, kreatív és alkotó hangulatban. Köszönhetően a kollégium valamennyi dolgozójának. Sokan megfogalmazták akkor, hogy egy ötcsillagos szállodai luxusnál is többet ért az a hangulati csomag, amit a szolnoki kollégák nyújtottak át nekünk figyelmességből, szervezésből, önzetlenségből, megfelelni akarásból, s talán nem túlzó a sor végére a szó: szeretetből!

Az itt elkészült kiadvány, amelyet elsősorban a kollégiumok hasznosíthattak, az akkori szakmai folyóirat, a „Kollégium” XIV. évfolyam 2004. 2. számában jelent meg *Kurdi László*

(KÖVI oktató) és személyem gondozásában. A folyóirat záró lapján az alábbi köszönet olvasható:

KÖSZÖNET!

Az Önfejlesztő Iskolák Egyesülete vezetősége és a Minőségirányítási Programigazgatóság nevében köszönetünket szeretnénk kifejezni a szolnoki Városi Kollégiumnak, elsősorban Jusztin László igazgató úrnak, hogy méltó körülmények között otthont adtak a Junior Önfejlesztő Programnak.

2003. nyarán a kollégium két héten keresztül biztosította 200 pedagógus számára a szakmai fejlesztő munka zavartalan feltételeit. A résztvevők egyöntetű, írásban is megfogalmazott véleménye alapján vendéglátóink nem csak papíron, hanem a valóságban is maximális figyelmet fordítottak a partnerközpontú működésre. Az udvarias, a visszafogott, de a háttérből állandóan figyelő házigazda szerepkört olyan elegánsan oldották meg, hogy a program minőségirányítását végző szakemberei (szegedi egyetem munkatársai) "köbe meredten" szemlélték a visszajelzéseket, a még soha nem tapasztalt magasságú elégedettségi indexet.

A szolnoki Városi Kollégium szervezéséből, vendégszeretetből, udvariasságból, szakmai eleganciából jelesre vizsgázott.

Köszönjük Szolnok!

Nagy Kálmán
JÖN-program-szervező

Kollégium KÉSZÜLT AZ OKTATÁSI MINISZTERIUM TÁMOGATÁSÁVAL

Kiadja: a Kollégiumi Szakmai és Érdekvédelmi Szövetség, a „Kollégiumokért” Sajtóalapítvány megbízásából
Felelős kiadó: Horváth István Főszerkesztő: Benda János Alapító főszerkesztő: dr. Benedek István
Rovatszerkesztők: Fuchsné Hattinger Zsuzsanna, Gulyás Béla, Takács Ernő, Dr. Csépe György, Pethes Zoltán,
Szerkesztőség címe: Körösy László Középiskolai Kollégium 2500 Esztergom, Szent István tér 6. Tel./fax: 33/412-813
Terjesztés: Pethes Zoltán, Tel.: 30/9-376 - 042; Előfizethető a kiadó címén: 1417 BUDAPEST, Pf.:11. Tel./fax: (1) 352-9601
E-mail: kollégiumiszovetseg@mail.mata.v.hu Honlap: www.kollégiumiszovetseg.mata.v.hu Példányszám: 1500 Ára: 112 Ft

A szolnoki kollégium nem csak helyet adott a fentebb méltatott országos jelentőségű szakmai fejlesztésnek, hanem maga is adaptálta a friss fejlesztéseket, finoman kiigazítva a szervezeti működését. Fejlesztő logikával folyamatosan mértek, elemeztek, értékelték, módosítottak a napi működési paramétereiken. Tehát az írás elején feltett második kérdésre is tényszerűen jöhet a pozitív megerősítés: igen, a szolnoki kollégiumi szervezet mindig figyelt és figyel arra, hogy melyek a környezeti elvárások és melyek azok a jellemzők, amivel elégedett a „külvilág”. A Szolnokon kiérlelt kollégiumfejlesztési tapasztalatokat önzetlenül meg is osztották szakmai tanácskozás, fórum, tapasztalatcsere és kiadvány formájában. A Kollégiumi Szövetség számos alkalommal adott helyet az általa szervezett országos látogatottságú szakmai napokon a szolnoki tapasztalatok, tudások átadására.

Jól tudta a kollégium, hogy a szervezet stabilitása, gyerekmegtartó ereje, általános imázsa attól függ, mennyire bátran vállalja a környezeti kihívásokat. Megpályázták és a mai napig eredményesen folytatják az Arany János Programok két pillérét! Jómagam is tapasztalom „Arany János-os” intézményvezetőként, milyen nehéz feladat akár egyetlen ilyen programot is eredményesen vinni, nemhogy egyszerre kettőt. A szolnokiak feladatellátásáról nem csak azt lehet elmondani, hogy vállalták, hanem testközelből, az Oktatási Hivatal egyik

ellenőreként is megtapasztaltam, hogy ez irányú vállalásukat (is) országosan elismert színvonalon végzik és gyakran helyezik magukat ezen programok fejlesztése során is a középpontba. Ezt vezetői attitűd, bátorság, szakmai öntudat alapján, de leginkább az ehhez szükséges szervezeti kompetenciák birtokosaként tehetik meg.

A belső szervezeti fejlesztő munkáknak akkor van értelme, ha a szervezet tagjai is fejlődnek, felnőnek a szervezeti célokhoz, stratégiákhoz. Ezt felismerve a kollégium megpályázta többek között a jó néhány évvel ezelőtt indított TÁMOP 3.1.4. projektet, mely alapvetően a tanulók kompetenciafejlesztésére helyezte a hangsúlyt. A szolnoki kollégium mindig önzetlen volt és szívesen osztotta meg szakmai tapasztalatait. Ezen pályázati ciklusban nem kímélve az időt, energiát, a kollégium dolgozói felvállalták, hogy tapasztalatot gyűjtenek, illetve osztanak meg az ország erre nyitott, hasonló profilokat vállaló intézményeivel. Így jó emlékeket őrzök arról, amikor a Székesfehérvári József Attila Középfiskolai Kollégium udvarán megállt a szolnoki kollégák autóbusza és tartalmas tapasztalatcsere következett, bemutatva egymásnak az elért kollégiumi eredményeket, megosztva egymással a még megoldásra váró problémákat. Ezt az eseményt hamarosan követte, hogy egy kisebb konvoj gurult Székesfehérvárról Szolnokra és a mi kollégiumunk tantestülete a szolnoki környezetben is megtapasztalhatta, milyen egy kollégium a hétköznapi életben, amikor „csak teszi a dolgát”. Minden találkozás, minden szakmai tudástranszfer alapja azonban a kiváló emberi kapcsolatrendszer volt. Minden találkozásunk a barátság, a segítőkészség, a mosoly és sokszor a humor mentén zajlott. Csak így szabad, csak így érdemes!

Minden szakmai fórumon, minden találkozás alkalmával vizsgálta a kollégium a saját működését. Számos kiadványt jelentettek meg, melyek többek között a mi kollégiumi munkánkhoz is segítséget adtak. Volt ezek között igényesen szerkesztett nyomtatvány és űrlapgyűjtemény, magas színvonalú szakmai elemző írás, illetve digitális adathordozó, amely a „pincétől a padlásig” bemutatja a szolnoki kollégiumot, segítséget adva ehhez a helyi problémák felismerésében és megoldásában.

Mint látható, az írásom elején feltett harmadik kérdés is megválaszolásra került, hiszen a sok szakmai tevékenység alkalmat adott az intézménynek arra, hogy kutassa, keresse, van-e javítani való önmagán, ha van, akkor az mi és hogyan tudja azt megtenni?

Ilyen munkának adott otthont a kollégium néhány évvel ezelőtt, amikor az Arany János Programok fejlesztő munkájára került sor. Ugyanazt a vendégszeretetet, önzetlenséget és tenni akarást mutatták, mint az eddig megtapasztalt folyamatokban.

Érzékelhetően sok közös tevékenységi szál kapcsolt össze a 25 év alatt a szolnoki kollégiummal. Több kollégával személyesen is együtt dolgoztam különböző területeken (Kollégiumi Alapprogram megalkotása, Arany János Program szakmai fejlesztése, szakkollégiumi pályázatok értékelése, stb.), mely munkák során minden szolnoki kollégából sugárzott az igényesség, melynek alapja a felkészültség, a szakmai és emberi tisztesség volt.

Napjainkban is fontosnak tartja a kollégium vezetése, hogy meghatározó fórumokon jelen legyenek. Sajnos nem működik már a Kollégiumi Szövetség, így nincs meg a hagyományos szakmai fóruma a kollégiumoknak. Ezért különösen fontos, hogy az egyetlen kollégiumi-szakmai tömörülés működőképes legyen. Ez jelenleg a Nemzeti Pedagógus Kar Kollégiumi Tagozata. Talán nem meglepő, hogy vezetője *Brahmi Iлона*, a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégium igazgatója. Személyisége, tapasztalata, igényessége, kapcsolatrendszere garanciát jelent arra, hogy az oktatásirányítás impulzusokat kapjon a kollégiumi szakmáról és köszönhetően a szolnoki kollégium múltjának és jelenének, ezek az impulzusok hiteles helyről, tiszta forrásból érkehetnek.

A kollégium szervezete jól láthatóan folyamatosan törekszik arra, hogy a mindenkori, kedvezőbbre formált szervezeti jellemzőket, kedvezőbb működési eredményeket fenntartsa, akármilyen nehezek is a körülmények. Ma a kollégiumok helyzete nem könnyű, de ennek a kötetnek az életre hívása is ékesen bizonyítja a fenntarthatóságra való törekvést. Ezzel a negyedik kérdésre is megszületett a válasz, jelezve, hogy a szolnoki kollégium – eddigi életciklusa ezt tanúsítja – a vizsgált kérdésekben maximálisan megállta a helyét.

Nincs mérce, amellyel össze lehetne hasonlítani Magyarország kollégiumait. Vannak „ékszerdoboz” méretű, családi hangulatú, fantasztikusan igényesen dolgozó intézmények, vannak hatalmas méretű szervezetek, vannak önállóak és iskolához kötöttek, vannak, ahol a Munka Törvénykönyve és vannak, ahol a közalkalmazotti törvény az irányadó. Vannak egyházi és alapítványi kollégiumok is, ahol sajátos, egyedi kollégiumi profilok lelhetők fel. Nem vagyunk összehasonlíthatók...

Vagy mégis? Én azt hiszem, igen. Az összehasonlítás mércéje legyen az emberi kapcsolatok minősége, a szakmai bátorság és eredményesség, a feladatvállalás mennyisége és minősége, azaz a széles értelemben vett, ma már több évtizedes sikeresség. Ebben a versenyben a szolnoki kollégium az értékrendem alapján garantáltan dobogós, de lehet, hogy annak is a legfelső fokáig jutott – legalábbis én így gondolom az elmúlt 25 év tapasztalatai alapján.

Nagy Kálmán